

Sygn. akt IV CSK 349/18

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa B. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L.
przeciwko Skarbowi Państwa - Komendantowi Wojewódzkiemu Policji w L.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 lutego 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 11 kwietnia 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 kwietnia 2018 r., wydanego w sprawie o zapłatę, pozwany Skarb Państwa - Komendant Wojewódzki Policji w L., zarzucając naruszenie art. 6, art. 647¹ § 5 i art. 647¹ § 1 w zw. z art. 647¹ § 5 w zw. z art. 61 § 1 k.c. oraz art. 278 § 1 w zw. z art. 232 k.p.c., wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. W ocenie skarżącego, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, „czy na biernie odpowiedzialnym z ustawy inwestorze ciąży prawny i procesowy obowiązek i jednocześnie możliwość udowadniania i wykazywania przyczyn nieistnienia stosunku prawnego podstawowego pomiędzy generalnym wykonawcą a jego podwykonawcą, z którego istnieniem ustawa wiąże

odpowiedzialność solidarną inwestora za zapłatę wynagrodzenia podwykonawcy". Ponadto istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 278 § 1 w zw. z art. 232 k.p.c. Zdaniem pozwanego, wątpliwości odnoszą się do „możliwości oparcia przez *sąd meritii* swojego rozstrzygnięcia na stanie faktycznym ustalonym przez Sąd samodzielnie lub na podstawie zeznań świadków, a dotyczącym faktów, których ustalenie wymaga wiedzy specjalnej”. Okolicznością uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania jest również jej oczywista zasadność, którą skarżący połączył z naruszeniem art. 647¹ § 5 k.c.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli wystąpi przynajmniej jedna z przyczyn określonych w tym przepisie, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez składającego wniosek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Warunki, jakim powinno odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku zostały wszechstronnie wyjaśnione w ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego, jednak uzasadnienie pozwanego ich nie spełnia.

Skarżący nieskutecznie powołał się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wykazanie jej wymaga poza przedstawieniem określonego, dotychczas nierozwiązanego problemu prawnego o charakterze abstrakcyjnym, także zaprezentowania argumentacji przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych i świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, a ponadto wyjaśnienia, dlaczego jest ono - zdaniem strony - istotne.

Kwestia, która została postawiona w skardze, nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a pozwany nie przedstawił argumentacji, która mogłaby na to wskazywać. Poza krótkim wstępem oraz zaprezentowaniem własnego poglądu na temat prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy skarżący nie przedstawił argumentów, które miałyby przekonać, że w sprawie pojawił się istotny, abstrakcyjny problem prawny, którego rozwiązanie wywołuje poważne trudności i wymagałoby zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. Powołując się na istnienie rzekomego zagadnienia prawnego, skarżący pośrednio zmierza jedynie do wykazania zasadności części postawionych

w skardze zarzutów, nie biorąc pod uwagę, że nie jest rolą Sądu Najwyższego weryfikowanie prawidłowości podstawy faktycznej i prawnej prawomocnych orzeczeń sądowych, ani wyjaśnianie wszystkich ewentualnych wątpliwości prawnych, jakie nierozzerwalnie wiążą się z procesem orzekania (wykładni i stosowania prawa).

Pozwany nie wykazał także, aby w sprawie zachodziła potrzeba wykładni przepisów prawnych, o której mowa w 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Skarżący nie przedstawił argumentów wskazujących, że powołane w skardze przepisy budzą poważne wątpliwości ani nie powołał orzeczeń, które świadczyłyby o występowaniu na tle tych przepisów rozbieżności. Uzasadnienie wniosku w odniesieniu do tej przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania ogranicza się do zaprezentowania argumentacji odpowiadającej uzasadnieniu jednej z podstaw kasacyjnych.

Pozwany także nieskutecznie powołał się na przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a zatem na oczywistą zasadność skargi, nie uzasadniając twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw kasacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Skarżący przedstawił jedynie argumenty, które miałyby wskazywać na zasadność jednej z podstaw kasacyjnych, brak natomiast wywodów zmierzających do przekonania, że zasadność ta ma oczywisty charakter, co mogłoby ewentualnie świadczyć o oczywistej zasadności skargi. Przy tak sformułowanym uzasadnieniu wniosku zachodziłaby konieczność rozpoznania postawionych w skardze zarzutów i przeprowadzenia analizy sprawy, co na obecnym etapie postępowania byłoby niedopuszczalne.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

jw

